

Nenávist

Bylo pondělí devatenáctého prosince. Uplynulý týden začal nákupní horečkou a i ti, kteří nechávali nákup vánočních dáreků na poslední chvíli, vyšli do ulic. Kvůli přeplněným parkovištím se znovu začalo parkovat na zákazech stání a místech vyhrazených pro vozíčkáře. Na náměstí vyrostl stánek s punčem, který kvůli přenosu kapénkových chorob nechala městská rada po čtyřiašedesáti hodinách zavřít, jen aby mohl následně vyrůst na pozemku rodinného domu v centru města, jež náleží soukromému vlastníkovi. Majitel pozemku na protest začal punč pro kolemjdoucí vařit zcela zdarma s výjimkou starosty, zastupitelů a sekretářky městského úřadu, která jim plnila poštovní schránku písemnými napomenutími a výzvami k ukončení činnosti. Předvánoční koncert pro děti letos lépe uspořádal katolický pěvecký sbor, což ten evangelický odmítal připustit a na Svatého Štěpána objednal pompézní ohňostroj od společnosti, které v den konání vypršela licence. Této drobnůstky si velkou náhodou povšiml katolický farář a uvědomil patřičné úřady, aby danou záležitost prošetřily. Hlavní městský vyšetřovatel ve věcech právních byl tak odvolán z lyžařského pobytu v Alpách, aby celou záležitost urovnal dřív, než vypukne svatá válka. Měl na to čtyři dny počínaje momentem, kdy v necelých šestnácti stech metrech nad mořem v kabině lanovky na cestě k vrcholu Hochwurzen omylem zvedl pracovní hovor v domnění, že mu volá manželka.

K řešení těchto drobných, skoro až tradičních, roztržek posílal hlavní nadporučík vesměs řadové policisty, většinou nováčky, aby se trochu otrkali a když neměl do čeho pichnout, někdy si k takové kuriózní hádce o toaleták zajel sám. Potom se však objevovaly i případy, které mu nedávaly spát. Případy, které obzvláště v předvánočním čase neměl sílu řešit. Třeba ve středu, když se objevily první povrchové mrazíky a rodinný Ford Galaxy skončil převrácený v poli u silnice. Tělíčka obou dětí ze zadních sedadel zůstala rozházená mezi klíčíci pšenicí ozimou, zatímco jejich rodiče zcela v bezvědomí vyzvedl záchranný vrtulník. Pak tu byla ta stařenka, co v nákupním středisku uklouzla na ledové krustě z něčí podrážky a rozbila si hlavu. Nadporučík se z té vzpomínky otrásl. Její vnoučata, která v tu chvíli vedla za ruku, se totiž nějaký uvědomělý přihlížející rozhodl dovést právě na policejní stanici. Kolegové si je tam chvíli přehazovali jako horký brambor až nakonec skončily v nadporučíkově kanceláři. Neplakaly, ani nekřičely, jen tiše seděly a čekaly, až si je babička znovu vyzvedne. Bylo jim pět a zírat na jejich tváře absolutně netušící, co se právě stalo, bylo asi to největší mučení, jaké může příčetná osoba uvědomující si následky událostí prožít. Nadporučíkovi se dělalo mdlo, jen na všechny ty lidi pomyslel. Uvědomoval si, že tyto tragédie nepostihnou jen samotné oběti, ale také okruh jejich rodiny a přátel a všech, co byli u toho. Včetně policistů. Nadporučík měl rodinu, dvě krásné zdravé děti, a o svátcích se s nimi chtěl radovat. Nechtěl řešit tyhle typy případů. Ani nemusel. Měl na to přece lidi.

Pohlédl na monitor počítače, dva soubory pdf a dvě další úmrtí, stejné místo, stejná příčina, jiný den. V nemocnici to někomu přišlo podivné a rozhodl se to přeposlat na policii. Nadporučík zkopíroval oba soubory do přílohy emailu a bez mrknutí oka je odeslal Petrovskému. Ten kluk už si s tím poradí, má tuhý kořínek. Vypnul počítač, sebral kabát z věšáku a vyrazil domů. Služební telefon nechal na stole.

Byla středa jednadvacátého prosince. Viktor Petrovský seděl v pohodlném křesle uprostřed skořičí provoněné ordinace doktorky Bauerové a zíral na ozdobený vánoční stromek za jejími zády. Nikdy mu nepřišla jako typ, který má rád stříbro, třpytivé třásně a pompézní baňky všech velikostí. Čekal spíš slaměné ozdoby, možná barvené oříšky nebo papírové řetězy. Trochu ho to vyvedlo z míry.

„Líbí se vám?“ nadhodila doktorka. Viktor mlčel. Přemýšlel celou noc nad vším, co dnes řekne, ale připravená slova se mu vypařila z hlavy.

„Naše terapeutická sezení jsme přerušili na konci léta,“ vzala si slovo doktorka. „Včera jste mi zavolal a zněl vyděšeně. Můžeme začít tím, že mi povíte, co se stalo. Myslíte, že je to kvůli Eleně?“

Viktor přesunul svou pozornost k ní. „Ne,“ odpověděl rázně. Elena byla mrtvá. Kvůli němu. Vlastně jí ani tolik neznal. Chodili spolu teprve krátce a po několika týdnech to začalo být dost divné. Elena měla pocit, že se s ní chce rozejít. Prostě se jednou probudila a usmyslela si, že je to pravda. Trpěl to další dva měsíce, pak jí řekl, že je trapná a doopravdy odešel. Tehdy dostala hysterický záchvat. „*Ted' vidím, jaký doopravdy jsi! Máš rád, když lidi trpí! Nechává tě to úplně chladným!*“ To, že podobnými představami a záchvaty trpěla již dříve a brala na to prášky, se dozvěděl až v momentě, kdy jim na oddělení přistála její složka. Předávkovala se svými léky tři hodiny po tom, co Viktorovi vyřkla svá poslední slova, zatímco on seděl se sbalenými kufry v zavšiveném penzionu na okraji města a přemýšlel, jak si co nejdřív zajistit bydlení. Její slova v něm rezonovala tak silně, až je přijal za své. „Vlastně to s ní možná trochu souvisí.“

„Už jsou to dva roky, Viktore,“ pověděla povzbudivým tónem doktorka. „Vedete si skvěle, tak co se stalo?“

Zamračil se. „Je možné ovládat lidskou bytost pouhou myšlenkou, doktorko? Nebo emocí?“

Také se zamračila. „Co máte přesně na mysli?“

„Když mi Elena řekla to, co mi řekla, přihlásil jsem se dobrovolně k profilování případů. Pochopte, tohle nikdo nikdy nechce dělat. Je to ta nejodpornější práce. Když někoho třeba srazí autobus, musím k tomu udělat složku. Potřebuju vědět všechno od vyjádření patologa po značku toho autobusu. Musím obstarat fotky, obejít svědky a tak. Je to děs. Nikdy mě nenapadlo se k tomu přihlásit, dokud mi neřekla, že jsem vůči utrpení lhostejný. Od té doby jsem začal opravdu takový být.“

Doktorka se zachmuřila. „Tohle je odborně pojmenovaný psychologický jev, můžu vám povědět jaký a můžete si ho vygooglit. Ušetřím vám ale čas a rovnou vám povím, že v tomto ohledu jste oběť vy, vztahujete si-“

„Co když existuje důkaz, že je to možné?“ skočil jí do řeči.

„Ano?“ odpověděla poklidně. „Povězte mi o něm.“

„Pracuji teď na několika profilech,“ řekl. „Jsou to nehody. Staly se na horním náměstí. Dva muži, jedna žena, tři naprosto stejné příčiny úmrtí, v jednom a tomtéž týdnu, jen jiné dny. Zvláštní, že?“

„Co se jim stalo?“ zeptala se, přestože bylo Viktorovi jasné, že o tom musela číst v novinách nebo na internetu.

„Srazil je autobus. Alespoň ty dva muže, u ženy šlo o Toyotu Corollu.“

„Slyšela jsem o tom,“ přiznala. „Ta poslední nehoda se stala včera.“

„Ano. Zrovna když jsem profiloval ty předchozí dvě.“

Zdálo se, že jí ta informace zaskočila. Doktorka Bauerová byla chytrá žena a páliho jí to. „Byl jste u toho?“

Přikývl.

„To mě mrzí, Viktore.“

Jeho také mrzela spousta věcí. Pokrčil rameny. „Jak už jsem řekl, profiloval jsem případy dvou nehod. Dvě oběti, žena a muž, zemřely na tom samém místě. Víte, kde je na náměstí cukrárna Rozmarýnka?“

„Ano, mají tam výborný pekanový koláč.“

Tu poznámku ignoroval a pokračoval dál. Někdy ho doktorka Bauerová dokázala překvapivě zklamat. Třeba jako s tím vánočním stromkem, byl totiž otřesný. A co teprve ta informace o pekanovém koláči? K čemu byla dobrá, když se bavili o mrtvých lidech? „Přirozeně jsem zjišťoval odkud kam měly oběti namířeno. Nemám v popisu práce ty případy vyšetřovat, ale když jsem zjistil, že obě právě vyšly z Rozmarýnky, prostě jsem to tam šel ze zvědavosti omrknout. Před cukrárnou je úzký chodník, jak asi víte. Dřív byl mnohem širší, ale pak v zastupitelstvu rozhodli, že místo něj udělají parkovací plochu. Když tedy chcete přejít přes silnici ke kašně, musíte se prodat mezi těmi zaparkovanými auty, není tam žádný obrubník, nic, projdete mezi nimi a najednou jste v cestě. Vynoříte se řidičům přímo před kapotou.“

„Je to pěkně nebezpečný úsek, to máte pravdu.“

„To ano. Ale nikdy se tam nic nestalo. Je to tak očividně nebezpečné, že si tam lidi prostě odjakživa dávají bacha. Až doteď.“

„Kam tím míříte?“

Viktor si poposedl na židli a pohledem zalétl k oknu. Venku příjemně chumelilo, blížily se Vánoce, lidé si užívali volna, trávili čas s rodinou a doktorka Bauerová měla pravděpodobně stejné plány, dokud jí nezavolal.

„Už jste někdy cítila lidskou nenávisť, doktoroko?“

„Setkala jsem se s mnoha lidmi, kteří někoho nebo něco nenáviděli. Takže ano, myslím, že jsem ji pocítila.“

Viktor přimhouřil oči. „A cítila jste ji opravdu? Myslím jako tak, že byste ji dokázala popsat vlastními smysly.“

Doktoroka si poposedla na židli. Na konferenční stůl vedle křesla odložila pero a zápisník. Sepjala ruce v klíně a starostlivě se zahleděla na svého klienta. „Viktore, možná byste si měl vzít volno. Jsou přece Vánoce, těch mrtvých je mi líto, ale myslím, že mohou pár dní počkat. Důležité je, abyste si odpočinul. Mluvili jsme o tom přece celé měsíce. To, z čeho vás Elena nařkla, nic neznamená. Nejste necitlivý, nevyhledáváte utrpení, jen si to myslíte, protože vám to řekla a pak spáchala sebevraždu, za kterou se cítíte vinen. Myslím, že právě naopak, jste jeden z nejcitlivějších lidí, které znám. A tohle vás ničí.“

Viktor mlčel. Co mohl dělat? Doktorčina slova na něj měla mít uklidňující vliv, měl by si říct *Ano! Já za to přece nemůžu! Ano! Vezmu si volno! Ano! Přeju na jiné oddělení! Ano! Všechno bude jako dřív!* Jenže její slova jen zapadla někam do hlubin jeho myšlení a tam taky zůstala. Když se opravdu moc dlouho snažíte dosolit polévku, v jednu chvíli se sůl přestane rozpouštět a polévka už prostě slanší nebude. Krystalky se začnou usazovat na dně hrnce, ale ztratí jakoukoliv moc dál chuť ovlivnit. Viktor si připadal stejně - přesolený, přeposlouchaný řečí, že to není jeho vina. Dospěl do bodu, kdy to prostě jiné nebude. Nerozpuštěné krystalky začal ignorovat už dávno.

„Nemůžu si vzít volno,“ vysvětlil jí. „Pokud se totiž nemýlím, pak by do té doby mohlo přijít o život daleko víc lidí.“

Doktoroka se zatvářila vážně. „Chcete říct, že ta úmrtí nejsou náhody?“

Viktor cítil, jak mu po zádech stéká ledový pot, přitom bylo v místnosti příjemné teplo díky elektrickým kamnům. Oproti žáru, které však vydávalo jeho tělo jen co na všechnu tu hrůzu pomyslel, by bylo třeba tří kamen, aby dokázaly jeho teplotu vyrovnat.

„Jste bledý,“ poznamenala doktoroka, „a potíte se. Jste si jistý, že na vás třeba něco neleze?“

Viktor mlčel. Jeho tělo se bránilo. Organismus přirozeně začal pracovat, když zaznamenal v oběhu něco špatného. A Viktor byl po včerejšku špatností přímo nasáklý. *Přesolený.*

„Šel jsem včera do Rozmarýnky,“ pověděl. „Teď o Vánocích tam většinou nechávají pracovat brigádníky. Tentokrát stála za pultem holka. Taková drobná, hubená, dlouhý cop a kulaté brýle. Napadlo mě, že byste ji třeba mohla znát. Děláte přece přednášky i ve školách, no ne?“

Doktoroka omluvně zavrtěla hlavou. „Nikoho takového si nevybavuju. Jak se jmenuje?“

„To nevím. Neptal jsem se jí,“ pokrčil rameny. „Stoupl jsem si do fronty a rozhlížel se okolo. Přemýšlel jsem, jestli je to, že oběti vyšly zrovna odtud než zemřely, vážně jen pitomá náhoda nebo ne. Jestli tam zkrátka třeba jen nelijou do kávy moc silný rum nebo tak.“

„Rum do kávy?“ podivila se doktoroka.

„A proč ne?“

Mlčela. Nechtěla zpochybňovat ničí vkus, za to ji neplatili.

„Stál jsem ve frontě a lidi přede mnou si objednávali cukroví, kafe s sebou a další věci. Ta holka na to byla sama a nestíhala. Všichni byli přirozeně našťvaní, že jo, ale mlčeli. Holka byla vyděšená a vynervovaná jako kůň. A zranitelná - v téhle chvíli až moc. Víte, jak to je ne? Když žralok ucítí krev, připluje k oběti. Žádný z těch lidí ve frontě žralok nebyl, ale krev přesto cítili. A cítili taky, že ať už si dovolí cokoli, ta holka se bránit nebude. Byla droboučká, s vyděšenými očima a hlavně moc mladá. Mladí lidi bývají nejzranitelnější, protože je můžete shazovat kvůli jejich věku a oni s tím nic nenadělají, pokud nechtějí být nezdvorní. A to nemůžou, protože by je za to pak shazovali taky. Ta holka ale byla všechno jen ne nezdvorná.“

„Tehdy jste pocítil tu nenávisť?“ snažila se zorientovat doktoroka, ale Viktor zavrtěl hlavou.

„Tehdy ještě ne,“ řekl. „Začalo to v momentě, kdy se na ni utrl jeden chlapík s knírkem. Opřel se o pult a naklonil se k ní tak blízko, až ucukla. Zrovna mu počítala, kolik cukroví má v krabičce. Když se ale přiblížil a začal jí hledět pod ruce, všechno zapoměla. Začala znovu, ale on jí vytrhl krabičku a začal počítat sám...“

„...Dvanáct rohlíčků, třináct laskonek, devět rumových koulí. Za co tě tady platí, když neumíš počítat, děvenko?!“

Dívka mlčela a pokračovala ve své činnosti. Tentokrát si pomáhala ukazováním prstu.

„Sakra, vždyť jsem to teď spočítal za tebe, ty káčo!“

„Omlouvám se, ale přesto to musím zkontrolovat,“ zamumlala.

„Cože?!“ zahulákal chlap. „Cos říkala?!“

„Že je musím zkontrolovat, pane.“

„Říkám, že je tam dvanáct rohlíčků. Kolik váží jeden? Chci se vejít do půl kila.“

Dívka překvapeně zamrkala a rozběhla se k opačné straně pultu pro tablet. „Hned vám to řeknu, pane.“

„Ty to jako nevíš?“ protočil oči zákazník. „Poslouchej, holka, já dělal číšníka padesát let. A tehdy jsme se učili všechno nazpaměť. Nebyly žádné internety, které by přemýšlely za nás.“

„Omlouvám se, pane, ale tento týden jsem tu nová.“

Muž si povzdechl, teatrálně se opřel o pult a začal si pohvizdovat, zatímco dívka zběsile ťukala do tabletu a snažila se najít hmotnost jednoho čokoládového rohlíčku.

„Tohle bývala kdysi fakt dobrá cukrárna,“ neodpustil si muž. „Fakt jako dobrá. Tehdy tu pracovala děcka, co si uměla práce hledět.“

V té chvíli už to však Viktor nevydržel. Přistoupil k muži a nahlas si odkašlal. „Pane, myslím, že byste se mohl zklidnit. Zase se tolik nestalo.“

Tehdy se mírně obtloustlý, prošedivělý chlapík stal žralokem. Viktor věřil, že agresi a nenávist si lidí předávají stejně jako lásku a náklonnost. Když dítěti ve škole polijí sešit limonádou, mravenec, který večer leze po parapetu v dětském pokoji, skončí náhle rozdrčený pěstí. Někde uvnitř se nenávist střeďá a když se nabídne příležitost, vystřelí ven jako smrtící kulka. Někdo to musí odnést, něco si to musí odsákát - cokoliv, kdokoliv.

Tomuto muži mohli ráno vybit sklo v autě, možná ho nějaký jiný muž sprostě předběhl u doktora a možná se mu toho v životě moc nepovedlo, možná se nedokázal smířit s tím, že je ubožák. A možná mu to někdo nedávno taky otevřeně řekl. Možná. Někde uvnitř něj si ta předávaná zlost seděla, královsky hověla a čekala na příležitost. A v cukrárně Rozmarýnce pak muž spatřil mravence a jeho ruka se samovolně sevřela v pěst.

Viktor hleděl muži neústupně do očí. Viděl v nich tu zlost, která potřebovala ven, ale náhle nemohla. Stačil jeden pohled ujišťující ho, že s ním Viktor tuhle hru hrát nehodlá. Nenechá se vyprovokovat. I tahle štafeta měla koneckonců svoje pravidla.

„Vzpamatuj se, holka. Jsi vážně nepozorná,“ zavrčel nakonec chlapík, zaplatil za cukroví a vyšel ze dveří.

Viktor čekal, že ta zlost odejde s ním, ale neodešla. Stačila se totiž zachytit dávno předtím, než do situace zasáhl. Ale nikde se neuvelebila, aby mohla čekat na příležitost. Vznášela se v tiché atmosféře cukrárny a převalovala se nad hlavami všech přítomných jako hustá mlha. Těžkl z ní vzduch, rozproudilai krev v žilách a tlačila na hrudník, aby se vzdal veškerého vzduchu. A tak Viktor poprvé ucítil nenávist. Byla těžká a hutná jako nevětraná místnost, odháněla pryč kyslík a točila se mu z ní hlava, hučela v uších spolu s proudem krve a vypadala jako pár uplakaných očí dívky, která sledovala odcházejícího zákazníka. „Sám jsi nepozorný,“ zamumlala. Ten hlas mu připomněl Elenu.

Cítil, jak se mu málem podlomila kolena. Cítil, jak to něco ve vzduchu náhle zmizelo a poslední, co zaslechl byl odcházející šepot. *To ty jsi nepozorný...Slyšíš? Jsi nepozorný...NE-PO-ZOR-NÝ!*

Venku na náměstí zatroubil autobus a zaskřípaly brzdy. Náraz zkřivil karoserii a měkké tělo dopadlo na asfalt.

„Myslíte, že se mi to zdálo, doktorko?“

Seděla v křesle a mlčela. „Tohle je vážné obvinění a pochybuju, že byste ho mohl nějak logicky dokázat.“

„Já nic dokazovat nechci, chci tomu zabránit. Chci ji jen vzít k výslechu. Chci, aby věděla, že to, co možná dělá, je vážná věc.“

„Říkal jste, že chodí do školy. Je to jen holka, vy jste přepracovaný a můžete ji tím poznamenat. Co jí hodláte vůbec říct? Že ať už vědomě nebo ne, zabila tři lidi? Co když je nevinná stejně jako vy v té věci s Elenou? Podívejte se na sebe, co pár jejích vět udělalo s vámi. Chcete, aby si tím procházela taky? Ta křivda ve vás dřímala a teď si taky našla svého mravence, jak vidím.“

„Celé jste to překroutila. Nechci ji obviňovat, chci jí jen povědět to, co vám. Co jsem ten den cítil. Tak trochu jsem čekal, že mi pomůžete.“

„Viktore, já vám rozhodně v něčem takovém pomáhat nebudu!“ roznítla se doktorka. Viktor zauvažoval, jestli je od ní profesionální takhle bouchnout vzteky. Nebyl však prostor ji o čemkoliv přesvědčovat, pokud o to neměla zájem. Šlo o životy.

„Varuju vás. Jestli té mladé dámě začnete vykládat o svých šílených představách, garantuji vám, že se mnou budete mít velký problém!“

Sotva cukrárna Rozmarýnka otevřela, objevil se ve dveřích první zákazník. Marie překvapením vzhledla a okamžitě poznala kluka z minula. Byl to ten, co se jí zastal. Co se postavil před toho chlapa a s kamenným výrazem ho vyporoučel ven. Ten kluk s bledě modrýma očima a milým úsměvem. Vlasy měl rozčuchané a v obličeji šla znát únava. Marii se rozbušilo srdce. Byl odtud? Ještě nikdy ho tady neviděla! Přesto jí připadalo, že ho zná celé roky. Aniž by se ho na cokoliv ptala, zapnula kávovar. Uvaří mu kávu zdarma. Z chladícího boxu vytáhla klínek čokoládového dortu. Ten měla nejraději. Třeba mu taky zachutná. Třeba by si mohli chvíli povídat o tom, jak je dobrý. Třeba by si Marie mohla uvařit kávu také a vypili by si ji spolu. Kvůli čemu jinému by přece přišel? Na poslední chvíli se rozmyslela a stiskla na rozehrátém kávovaru tlačítko k přípravě dvou espress. Připravila hrníčky. Pak se zhluboka nadechla, nasadila svůj nejlepší úsměv a s ruměncem ve tvářích přistoupila k pultu.

Stál tam a čekal. Tvářil se dost nervózně a těkal očima po celé místnosti. „Dobrý den.“

Zeširoka se usmála. „Dobrý den, co pro vás mohu-...ach! To jste vy!“

Zbledl jako stěna a Marie naopak zrudla. Usmál se na ni a ona měla co dělat, aby se jí nepodlomila kolena. Takhle se na ni ještě nikdo neusmál. Nikdy. Byla ten typ holky, která nestála za příliš mnoho pozornosti, pokud jste si na ní ovšem nechtěli vybit zlost. Teď to ale bylo jiné. Byl to osud. Věřila, ba dokonce věděla, že oni dva k sobě patří. Poznala to z toho, jak si ji zvědavě prohlížel. Zajímala ho. Tentokrát sklopila pohled ona, zamrkala řasami a snažila se zkrotit motýlky bříše.

„Pamatujete si mě.“ V jeho hlase bylo znát překvapení.

Přikývla. „Děkuji vám za tamto minule, za to, jak jste se mě zastal. Něco takového pro mě ještě nikdo neudělal.“

„To nestojí za řeč.“

Dlouhou chvíli oba mlčeli.

„Víte, ono to...“ podrbal se ve vlasech. Byl nesmělý, očividně nevěděl, kde začít. Jeho pokusy navíc přerušilo zapípání kávovaru s hotovým espressem. Ve vzduchu to zavonělo. Něco sladkého, jemného a moc příjemného, ale cukroví ani káva to nebyly. Byl to svěží závan něčeho, co lidi přitahovalo, občas je to zastihlo nepřipravené a než se za tím stačili otočit, bylo to pryč. Něco krásného, ale zároveň křehkého a pomíjivého nyní naplnilo celou místnost. Takhle voněla láska. A vypadala jako pár doširoka otevřených očí dívky, která chlapci rozevřela srdce dokořán.

Jenže ten chlapec byl již dávno mužem a každá štafeta měla koneckonců svoje pravidla.

Ten, kdo náklonnost neopětoval ji mnohdy horko těžko rozeznal. On ve vzduchu cítil kafe, ona emoce, o kterých ani nevěděla, že existují. On tady přišel řešit tři mrtvé lidi, ona chtěla řešit dva živé.

„Včera ten muž zemřel,“ řekl. Nemusel nic víc dodávat, oba ihned věděli, o čem mluví.

Mariina tvář ztratila trochu ze své záře, ale úsměv nezmizel. „Ano,“ pokývala hlavou. „Je to smutné.“

Viktor se znovu porozhlédl po místnosti. Jak jen začít? Jak se jí zeptat na to, jestli nemá pocit, že je zabila ona? Dlouze vydechl a vzápětí nabral do plic nový vzduch. „Jmenuju se Viktor Petrovský a jsem od policie,“ promluvil nakonec po pečlivém zvážení věcným tónem. „Chtěl bych vás jen požádat, zda byste se za mnou někdy nezastavila na stanici a ...ehm...nepromluvila si o těch úmrtích.“

Viktorovi přišlo zvláštní, že to kafe najednou úplně přestalo vonět. Vzduch ztěžkl.

„Co prosím?“ zalapala po dechu. „To mám přijít jako k výsledku? Přece jsem nic neprovedla!“

Usmál se na ni, ale o efekt, který na ni jeho úsměv měl, už dávno přišel. „Chci jen, abyste si mě vyslechla. Myslím...já myslím, že jste totiž něčím zvláštní.“

Hloupá, naivní, pitomá - taková už mnohdy první láska bývala. A Marie byla zvláštní. Nebyla krásná, ani milá nebo sympatická. Neměla hezký úsměv ani hebké vlasy. Byla zvláštní. A zvláštní znamenalo *divná*.

Viktor znovu pocítil ten svíravý pocit na hrudníku, ve vzduchu se začalo převalovat cosi nepopsatelně velkého a děsivého. Cosi, co hrozilo, že Viktora zavalí jako lavina, ucpe mu ústa, aby nemohl křičet, oči, aby nemohl vidět a uši, aby nemohl slyšet. Nenávisť stravovala a nikdy nepřestávala mít hlad.

Než stačila Marie cokoli říct, sám už letěl sprintem ke dveřím. Nemohl tam s ní a s tím, co ji obklopovalo, zůstat. Vyběhl ven na ulici a utíkal pryč. Ta holka byla nebezpečná! Děsivá! A on NE-PO-ZOR-NÝ.

Venku na náměstí zatroubil autobus a zaskřípaly brzdy. Náráz zkřivil karoserii a měkké tělo dopadlo na asfalt. Cosi těžkého a dusivého se spokojeně vrátilo zpět k plačící dívce. Obklopilo ji, aby se necítila tak sama. Jako už tolikrát předtím.